

Regnbedets norske far – Portrettintervju med vinner av Vannprisen 2024 Bent Braskerud

Av Marit Carlsen

Hovinbekken, Klosterenga Park i Oslo, forsommeren 2024. Årets vannprisvinner kommer ruslende langsmed bekken. Han peker og forteller, med et smil om munnen, for i dag gjør han noe han liker veldig godt: han guider en delega-

sjon med faglige likesinnede fra Slovakia gjennom blågrønne Oslo. Slovakene er på besøk i hovedstaden for inspirasjon og deling av kunnskap. Den Oslo-baserte prisvinneren vår har valgt Hovinbekken for dagens guiding. Bekken

Figur 1. Bent Braskerud, vinner av Vannprisen 2024, på jobb som guide i Klosterenga park, lang sen nyåpnede Hovinbekken, i blågrønne Oslo. Foto: Marit Carlsen.

ble løftet fra en innestengt tilværelse i rør og opp i dagen gjennom Klosterenga park for et år siden. Oslo kommune, prisvinnerens nåværende arbeidsplass, har stått for planlegging og gjennomføring. I dag ønsker Vannprisvinneren å vise fram Hovinbekken i sitt rette element, og den nyrenoverte Klosterenga park, som har fått masse ny vegetasjon, og den vanntilpassede kunsten av Bård Breivik har endelig fått den parken den fortjener.

Vinner av Vannprisen 2024 heter Bent Braskerud. Er du interessert i åpen overvannshåndtering og den blågrønne byen, vet du sannsynligvis godt hvem han er. I flere tiår har Bent vært i front for å løfte fagområdene overvannshåndtering, vann i by og urban hydrologi opp på agendaen. Som vi kan lese av vannprisjuryens begrunnelse, har Bent *gjort en helt spesiell innsats gjennom mange år for å løfte fram over-*

vannsfaget, spesielt knyttet til forskning, formidling, veiledning og utvikling av løsninger innen lokal overvannshåndtering i byområder.» Juryen har i år også lagt vekt på Bents nettverksbygging på tvers av fagdisipliner, for å få til fremtidsrettede og bærekraftige overvannsløsninger.

Prisen deles ut på [årets Vannprissemnar «Naturbaserte løsninger for behandling av avrenning fra landbruk og urbane områder»](#), som arrangeres i Vann- og avløpsetatens lokaler i Oslo 11. september. Seminaret vil også bli streamet, slik at så mange som mulig kan få med seg prisvinnerens foredrag *«Fra drenering av myr, via anlegging av våtmarker til grønne tak og regnbed - reisen i vann har knapt begynt»*, der han vil dele historier og erfaringer fra sitt liv med vann. Vi vil få besøk av faglige spydspisser fra blant annet NMBU, NIBIO og COWI. Det blir foredrag og panelsamtaler, og mulighet for å

Figur 2. Vannprisvinneren i sitt rette element – den blågrønne byen. Foto: Marit Carlsen

treffe nye fagkollegaer og gamle kjente. Alle med et hjerte som banker for vannet vårt og den blågrønne byen er hjertelig velkomne.

Vi som kjenner Bent, vil nok være enige om at det er typisk ham å gjøre nettopp det han gjør i dag; å guide folk i den blågrønne byen. Han elsker nemlig å lære bort, inspirere og dele. Bent har gjennom sitt kunnskapstørste arbeidsliv prioritert formidling, og har holdt over 350 foredrag i løpet av karrieren sin. I tillegg kommer en lang rekke med forskingsartikler og andre skriftlige bidrag til å dele kunnskap og tanker om vann og klimatilpasning, samt veiledning av studenter og andre.

Gratulerer med prisen, Bent! Hvordan føles det?

- Takk! Det føles faktisk overraskende overveldende. Folk vinner jo priser stadig vekk, det er tross alt ganske vanlig, men når det nå har rammet meg selv, kjenner jeg at det er over-

raskende hyggelig, faktisk. Jeg må likevel si at jeg ser på slike priser som noe mye større enn prisvinneren selv. Utdeling av Vannprisen, og liknende priser, er fine anledninger til å rette oppmerksomhet mot et fagområde og viktige utfordringer i samfunnet, sånn som klimatilpasning, trygge byer og grønne, vakre byrom, som jeg er opptatt av.

Den visjonære vannforskeren

Bent har jobbet med overvannshåndtering og urban hydrologi i flere tiår nå, men i starten av karrieren hans var han faktisk på jordet. Prisvinnerens våte vei gjennom arbeidslivet startet nemlig ikke i byen, men i landbruket, med faglige utfordringer knyttet til avrenning og drenering av myr. Med en mastergrad i ugressbekjempelse i korn, og uteksaminering fra NLH som sivilagronom i 1978, startet den unge, vanninteresserte mannen Bent Braskerud hos

Figur 3. Bent viser og forklarer overvannskolleger i Oslo kommune hvordan en regntønne kan se ut og fungere. Solvang kolonihager, Oslo. Foto: Marit Carlsen

Det Norske Jord- og myrselskap. Der sto drenering av myr og landbruksavrenning på agendaen. Selv om Bent alltid har jobbet med vann, var inngangen hans litt annerledes enn det vi kjenner ham best for i dag, og han har alltid hatt en større tanke bak.

- Jeg liker å ha en tydelig og uttalt visjon med det jeg gjør. Da jeg jobbet med å konstruere våtmarker, var det dette: ***Gi verden rent, levende vann.*** Det var min visjon på den tiden, det var det jeg ville med den jobben; være en brikke i den større sammenhengen som kan gjøre verden til et litt bedre sted. Hvis alle bidrar og gjør litt, kan vi sammen flytte fjell! Det tror jeg på. Når det kommer til stykket, har jeg alltid jobbet med det praktiske, med å etablere konkrete tiltak, men med litt ulik vinkling og faglig fokus. Og jeg har alltid jobbet med vann. I dag er visjonen min denne:

«Jeg jobber med å gjøre byen blå, grønn og vakker i solskinn, og trygg når det bøtter ned.»

- I 2001 fullførte jeg doktorgraden min ved Jordforsk, med tittelen «*Sedimentasjon i fangdammer*», eller «*Tiltak mot landbruksforurensinger*», som det står på Dr. Scient-diplomet mitt. På disputasdagen skulle jeg holde foredrag over temaet «[Kan naturvitenskapelige metoder gi sikre svar?](#)» Doktorgraden min er krydret med sitater fra en vitenskapsfilosof jeg liker godt; [Charles Sanders Peirce \(1839-1914\)](#) - jeg liker filosofiske spørsmål og betraktninger. Peirce sier blant annet at «i framtiden er det i møtet mellom de forskjellige fag at innovasjonen vil komme.» Dette mener jeg er viktig at vi har oppmerksomhet på: det er i samarbeid med andre fag vi får muligheten til å se vårt eget på en ny måte. Det kan oppleves krevende, men ved å se sitt eget fag fra ståstedet til en annen fagperson, får vi mulighet til å se utfordringene fra et nytt perspektiv. Det er da nye ideer og løsninger dukker opp! For meg vil f.eks. møtene mellom folks behov og den praktiske overvannshåndteringen gi slike faglige perspektivmuligheter.

Tanker fra en gyngestol

- Å jobbe som forsker var veldig spennende, lærerikt, og jeg hadde et enormt driv. Jeg vil alltid bære forskeren i meg - én gang forsker, alltid forsker, men jeg erfarte også at tiden som forsker kunne være både utmattende og selvsentrenderende. Det var ikke bra for meg i lengden. Når jeg sitter i gyngestolen min etter at arbeidslivet mitt er over, ønsker jeg å kunne tenke: «det var verdt det!» Det er en rettesnor i livet mitt. Og jeg skal ikke legge vekt på hvordan andre vurderer det. Jeg legger vekt på at det er verdt det for min del; hva som har vært viktig for meg å utrette. Å ikke sammenligne meg med andre, gir meg mer faglig mot.

Howdan hviler arbeidsjernet Bent Braskerud?

- Avkobling som fungerer fint for meg er å gå en tur, eller sitte og gjøre ingenting, bare reflektere. Jeg hører også en del på podkaster, det liker jeg godt. Vi har faktisk testet et liv uten TV hjemme. Det førte med seg en del kjedsomhet. Å kjede seg er jo egentlig grusomt, det strider mot men-

Figur 4. Hovinbekken, gjenåpnet gjennom Klosterenga park i 2023. Foto: Marit Carlsen

neskets natur. Jeg har imidlertid opplevd at hvis jeg overlever ca. femten minutter med kjedsomhet, da kommer det noen nye tanker.

Forskeren tviler, ingeniøren tror

Du kommer med gode tips og kloke ord om hvile og avkobling. Kan du også dele hva som holder deg gående, hvordan holder du motet og inspirasjonen oppe?

- Her vil jeg sitere vitenskapsfilosofen Peirce igjen: «Forskeren tviler, ingeniøren tror.» Forskningen stopper opp så snart man slutter å tvile. Da jeg jobbet med våtmarker, kom jeg såpass langt i min forskning at tvilen etter hvert ble liten. Da dabbet arbeidslysten på det temaet av, og jeg trengte et skifte av fokus. Da ble det «vann i by». Nå er jeg ingeniør og «tror» på løsningene! Nå vil jeg utføre, lære av feilene og formidle dette videre. Overvann som fag hadde vel sin spede begynnelse i Norge på 1970-tallet, men hadde aldri tatt skikkelig av. Jeg var med andre ord ikke først ute, men jeg fikk mulighet til å være en av pionerene, fordi det på mange måter

hadde stoppet opp, til tross for iherdige enkeltpersoner på NTH (nå NTNU), NLH (nå NMBU) og NVE. I starten var det masse læring – det var kjempegøy! Jeg fikk blant annet mulighet til å etablere den norske oversettelsen av regngardens; regnbed. Det er litt moro å tenke på.

Kunsten å si NEI

- Jeg liker å ta faglig risiko, å kaste meg ut i nye faglige krumspring. Jeg har et indre driv som holder meg gående, så lenge det jeg gjør gir mening for meg. Heldigvis har jeg evne til å finne mening i mange ulike ting, og heldigvis er jeg blitt bedre til å si nei til ting jeg ikke ønsker å bruke tid på, så jeg ikke gaper over for mye. Jeg har et motto som jeg synes er ganske fint: «**Den som eier NEIet, eier livet.**» Sier du ja til noe, innebærer det å si nei til noe annet. Klarer du derimot å si nei til ting du ikke ønsker, åpner det muligheten for å bruke tiden din til noe annet!

Bent ler av seg selv, og fortsetter:

- Disse livsmottoene mine gidder ikke kona mi høre på lenger, og barna mine kan fullføre setningen når jeg starter på den. De har hørt dette ganske mange ganger.

Dette med å kunne si nei er viktig for prisvinneren. Han var i ferd med å strekke strikken for langt en periode i livet sitt.

- Jeg har vært i nærheten av å bli utbrent én gang. Det var mot slutten av doktorgradsarbeidet mitt. Ting gikk saktere og saktere for meg, og gleden med arbeidet var i ferd med å bli borte. Heldigvis oppdaget jeg det, og forsto at jeg måtte ta et grep. Jeg reduserte jobben til 80 % og tilbragte mer tid med datteren min. Jeg kjente at det var en riktig endring for å finne tilbake til gleden og hente meg inn igjen. Det er lett å venne seg til et dårlig liv når det beste blir det godes fiende. Å drive med forskning på heltid krever et driv og jag som kan tære på deg over tid. Det krever også en egosentrisitet som kan være vanskelig å håndtere. Forskere har en fristelse som jeg har kjent på: «å bli verdensberømt i snevre kretser». Jeg fant tilbake til meg selv ved å blåse muligheten for berømmelse en lang marsj.

Figur 5. Regnbed i Deichmannsgate, Oslo. Foto: Marit Carlsen

«Å skifte fagfelt tre ganger, skulle også bidra til å kullkaste slike muligheter», sier Bent med et smil før han fortsetter; «Her sitter jeg med Vannprisen for 2024. Hvem skulle trodd det?»

Vann i by = folk først

Du startet altså med våtmarker, men endte opp med overvannshåndtering i byer, hva skjedde?

- Jeg startet som felthydrolog i Norges vassdrags- og energidirektorat, NVE, i 2005. I løpet av den første tida i NVE leste jeg meg opp på urbanhydrologi, og deltok blant annet på en konferanse i 2008, i Edinburgh. Folk fra hele verden med faglig fokus på urbanhydrologi deltok. Trettifem personer fra Danmark, fjorten fra Sverige, kanskje hundre folk fra USA. Men kun fire personer fra Norge. Jeg kunne ikke tro det! Norge lå langt etter på urban hydrologi og «vann i by». På konferansen pratet alle om grønne tak og vegger, regnbed og så videre. Det hadde vært forsøkt i NVE å få Staten til å ta en rolle innen

urban hydrologi, og åpen overvannshåndtering. Alt ble imidlertid dyttet over på kommunene, som verken hadde penger eller samlet kunnskap. Noen få kunnskapsrike fagfolk hadde kommunene spredt her og der, men ikke et skikkelig etablert fagmiljø. Urban hydrologi handlet på den tida mest om å lede vannet bort i rør. Vannet i byene ble ansett som et problem.

Er dette i endring nå, slik du opplever det?

- Jeg tror på det Nigel Dunnett sier. Han er Professor ved universitet i Sheffield, England. Han har bidratt med valg av vegetasjon i et prosjekt som kalles «From grey to green»¹. Han har lykket med å gjøre om grå, kjedelige, tette byområder til grønne, vakre og estetisk vakre byrom. Det Nigel Dunnett sier, som er så viktig er: «**People first!**»

¹ Sjekk studieturrapporten: «Folk først» om dette prosjektet m.fl. som ligger på: [Overvann – Folk først-Rapport fra studietur til Sheffield og London.pdf \(oslo.kommune.no\)](#) og omtales på sidene: 24-33

Figur 6. Hjemme hos Bent: hagen hans er som et eneste stort forsøksfelt for lokal overvannsdiskonering (LOD). Her viser han et bed som mottar takvann via frakoblede taknedløp. Foto: privat.

- For å lykkes, må vi sette **folk først!** Vi må ha oppmerksomheten rettet mot hva folk liker, hva folk vil ha. Om folk ikke er interessert, blir det ikke noe av. Politikerne våre må oppleve at folk vil ha det, for å selv bryr seg om det. Vi må bruke trær og blomster som folk setter pris på. En blågrønn by som folk bryr seg om, kan kanskje engasjere folk i å stille anleggene også. Det har de fått til noen steder i England. Det bygger lokalt samhold. Vannhåndtering og biologisk mangfold er nødvendig, men må trolig komme i andre rekke hvis vi skal få etablert den klimarobuste byen folk trives i.

Nå gløder Bent, han forteller ivrig:

- Her kommer vi inn på noe viktig: **drift!** Hvor kjedelig det enn høres ut - vi må sørge for å drifte og vedlikeholde de tiltakene vi bygger i byene våre, ellers risikerer vi at det verken fungerer som det skal, eller at det ser ut som det skal. Ta regnbedene i Deichmannsgate i Oslo, for eksempel – fantastisk fine regnbed da de ble

etablert, men vegetasjonsvalget ser ut til å være feil, og må reetableres. Plantene er mange steder trakkert flate, og bikkjene gjør fra seg. I trafikerte områder må kanskje regnbedene gjerdes inn den første tiden, slik at plantene får etablert seg til å bli store nok til at folk ikke trækker dem ned.

- Busker er ikke dumt. Folk bør også få hjelp til å forstå hva regnbed er. Det kan hjelpe med informasjonsskilt eller -kampanjer, slik at folk får innsikt i funksjonen og hvordan disse bedene er litt annerledes. I *Grey to green*-prosjektet har de gjort dette; brukt midlertidige gjerder og informert om at det grønne i byen er bra for helsa og om plantene – hvor ofte de skal klippes og så videre.

- Jeg startet i Oslo kommune, i Vann- og avløpsetaten som sjefsingeniør i overvann i 2014. Det er ti år siden i år, faktisk. Jeg ble ansatt for å ha et faglig ansvar for overvann. Oppdraget mitt var å få Oslo til å bli opptatt av overvann. Jeg var kanskje unik på den tiden, men nå er det

Figur 7. Vannprisvinner Bent Braskerud med ett av flere grønne tak han har anlagt hjemme hos seg selv.

Foto: privat

absolutt flere med samme faglig kunnskap og entusiasme som meg. For eksempel Kim Paus og Tone Muthanna, som driver dette fagfeltet framover på en ypperlig måte på hvert sitt universitet. Sammen med sine kolleger utdanner de nye generasjoner fagfolk som ser ut til å takle manglede detaljkunnskap om løsninger på en god måte. Behovet for klimatilpasning har gjort at andre læresteder også har kastet seg på. Jeg ser lyst på framtiden til overvannsfaget i så måte.

- Da jeg startet i Oslo kommune for ti år siden, hadde kommunen bestemt seg for at vannet i byen skal være en ressurs. Dette er et godt utgangspunkt, og påvirker alle nye byggesaker. Etter en del startvansker lages det mange gode planer nå, men utførelse og skjøtsel er det verre med. Vi gjør en del feil, men vi gir ikke opp. Vi lærer, og så gjør vi det enda bedre i framtida. En måte å formidle kunnskap på er å lage faktaark om overvannstiltakene. Det har Oslo kommune gjort i mange år. Jeg er redaktør og

har med meg en flott gjeng i redaksjonskomiteen fra andre etater.

Samarbeid på tvers, og kommunikasjon, kommunikasjon, kommunikasjon

Du har jobbet i både statlig og kommunal virksomhet i flere tiår. Det er en kjent sak at de endringene vi jobber for å få til ikke alltid går like raskt som vi kunne ønske oss. Du må ha en god dose tålmodighet til å holde det gående?

- Så lenge ting beveger seg, er jeg happy. Det trenger ikke gå så fort, men litt bevegelse må det være. I NVE opplevde jeg at det var relativt flat struktur, i all hovedsak. Hadde du gode ideer og faglig integritet, kunne du få til ting. I Oslo kommune er det en mer hierarkisk struktur, som kan ta litt tid å venne seg til. Jeg har stort sett jobbet tverrfaglig i mitt yrkesliv. Jeg jobber til daglig i Vann- og avløpsetaten, som historisk sett har hatt ansvaret for overvannshåndtering i

Figur 8. Norges første regnbed i vannprisvinnerens egen hage. Foto: privat

kommunen, men sektoransvaret for overvann er nå i Plan- og bygningsetaten (PBE), som er planmyndighet. Kommunens overvannskoordinator er organisert under PBE, hvor jeg har hospitert ett år. Siden jeg har hatt nokså frie stillinger med mye samhandling på tvers av organisasjon og fag, har jeg sjelden hatt følelsen av å bli hindret av «å ta ting i linja».

Hvilke hinder og suksesskriterier ser du for å få til innovasjon i samarbeid på tvers av etater, enheter og fag?

- Vi må opp på ledernivå! Vi trenger felles, tverrfaglige KPIer (Key Performance Indicators). KPIene må etableres med bakgrunn i de utfordringene som må løses og som krever samarbeid. Alle måles på KPIer, og disse må ikke bli for faglig snevre eller silobasert. Oslo Kommune har gjort et godt grep her, synes jeg. Det er etablert en styringsgruppe for kommunens handlingsplan for overvann. Gruppen inkluderer folk med lederansvar, som møtes, diskuterer problem-

stillinger og fordeler ansvar seg imellom. Hvert ansvarspunkt tildeles én etat, men faglig sett må flere etater inn i samarbeidet for å lykkes. Dette er et godt eksempel på tverrorganisatorisk samarbeid for å løse komplekse, faglig sammensatte utfordringer i byen.

- Gode KPIer er vel og bra, men suksesskriterium nummer én er **kommunikasjon!** God kommunikasjon og formidling er en forutsetning for å lykkes. Jeg er nå organisert inn i VAV sin kommunikasjonsseksjon og synes det er kjempeinspirerende. Min primæroppgave nå er å formidle kunnskap om overvannshåndtering til allmennheten. Spesielt fokus i nærmeste framtid er frakobling av taknedløp slik at bygg trygges og mindre overvann havner på renseanleggene og avløpsvann i overløp til vassdrag.

Regnbedets norske far

Bent har i en lang årrekke vært en viktig bidragsyter til artikler og konferansereferater til Vannforeningen via tidsskriftet VANN. Han har

Figur 9. Bent på sitt eget private grønne garasjetak og forsøksfelt. Foto: privat

også holdt et tredagerskurs hos Norges grønne fagskole, VEA. Kurset er for anleggsgartnere og heter «Lær å bygge regnbed som virker.»

- Vi har lært litt om vanlige feil ved bygging av regnbed opp gjennom årene. Første bud er at regnbedet må få noe vann! Vannet som renner til anlegget klarer ikke skarpe svinger. Bunnen i regnbedet må også være relativt flat og horisontal, slik at hele arealet bidrar til god infiltrasjon. I tillegg må utløpsanordningen fungere slik at vannet stuver opp. Ofte skjer feil på grunn av manglende kunnskap og at utførende ikke følger prosjekteringen.

- På sikt håper jeg anleggsgartnere kan veilede boligeiere i å trygge sine bygg mot skade ved styrtregn. At de kan frakoble taknedløp og lede vannet til vegetasjon eller etablere et regnbed og bistå i valg av vegetasjon som fungerer. Bransjen er ikke helt der enda, men hvis klimaet fortsetter med mer styrtregn, tror jeg dette blir et stort og viktig marked.

Du anla ett av Norges første regnbed i din egen hage, og du har stått for den norske oversettelsen av raingardens. Vi kan på flere måter anse deg som regnbedets norske far. Har du noen tips til gode regnbed å besøke, for de som er nysgjerrige?

- Absolutt! Det lages regnbed over hele byen nå. Nye Voldsløkka skole har noen flotte med busker. Folk er velkomne til å besøke regnbedet hjemme hos meg i Langmyrgrenda, jeg har også grønne tak på garasjen min. Hele tomte mi er egentlig som en eneste LOD-lab og feltstasjon. Både grønne tak og regnbed hjemme hos meg er koblet til NVEs urbanhydrologiske database. På Grefsen – Kjelsås er det fire fine regnbed, og ved en privat bolig i Nils Bays vei er det et flott regnbed vel verdt å besøke. Alle regnbed er penest om sommeren, når staudene blomstrer, så jeg anbefaler å ta en kikk i løpet av sommerhalvåret. I tillegg anbefaler jeg folk å ta en kikk på bilder og tekst på [faktaarkene vi i Oslo kommune har laget](#).

- Kan jeg også komme med et boktips?

Figur 10. Bent sammen med kollegaer i Oslo kommune – anleggelse av stokkdam i Oslomarka.

Foto: Oslo Kommune

Veldig gjerne!

- For ikke lenge siden leste jeg «Klimaboka» av Greta Thunberg, der hun er redaktør. Over hundre forskere og andre eksperter deler sin kunnskap i korte 2-5 siders kapitler. Det er en slags håndbok for å unngå klimaødeleggelser. Spesielt de blå sidene innimellom kapitlene, der Greta har oppsummert de ulike temaene, er bra. Hun skriver på en svært politisk og moralsk måte. «Å leve med 1,1 grader» er et kapittel som gjør inntrykk når dagens prognoser betviler at vi når 1,5-gradersmålet!

Den lille hydrologiske syklusen

- For å ta det tilbake til hydrologien: den lille hydrologiske syklusen er brutt i de store byene. Mange storbyer på verdensbasis mangler trær og annen vegetasjon. Trær og andre planter har i oppgave å fange vann, føre det ned i jorda; til markvannet og grunnvannet, eller opp; til fordampning tilbake til atmosfæren. Mangel på vegetasjon fører til tørrere, varmere luft og uttørking av jorda. Det er egentlig helt kritisk å anerkjenne vegetasjonens funksjon.

- Mine venner fra Slovakia i NGOen *People and Water* har jobbet mye med [små stokkdammer](#). De har med suksess etablert stokkdammer for å holde på vannet nær nedbørs-kilden. Selv om den enkelte stokkdam ikke nødvendigvis gjør en stor jobb for å holde store volumer av vann tilbake (overvannshåndterings trinn 2), sørger disse enkle tiltakene for å infiltrere vann, slik at vegetasjon kan gjøre nytte av det, og grunnvannet etterfylles. Dessuten samler disse stokkdammene mengder kvister og

Bents tips til regnbed å besøke i Oslo:

- Hjemme hos Bent i Langmyrgrenda 34B; tre grønne tak, grønne vannveier og Norges første regnbed.
- Nils Bays vei 21, privat bolig; Norges andre regnbed.
- Grefsen – Kjelsås: fire regnbed (f.eks. Gml. Kjelsåsvei 25 og 34)
- Voldsløkka skole og kulturstasjon

«skrot» som ellers ville tette kulverter under veier. Langt nedstrøms flate myrer vil store mengder vann kunne holdes tilbake ved styrtregn, mens «normalvannføringen» slippes igjennom ved vanlig nedbør.

Vi er tilbake på myra, i våtmarkene, men det handler også om vegetasjon og viktigheten av planter i byene. Alt henger sammen, og Bents hydrologiske sirkel er på et vis sluttet, men innsatsen hans fortsetter. Selv om pensjonisttilværelsen nærmer seg, har ikke Bent tenkt til å sette seg ned i den gyngestolen helt ennå.

- Jeg har opprettet et foretak som heter *Blågrønne systemer AS* og tar oppdrag på forespørsel. Foreløpig har det gått mest i foredrag og kurs, det ikke er tid til så mye mer akkurat nå, men fra 2026 blir det nok mer fart! Det er bare å ta kontakt.

Norsk vannforening takker Bent for hans nysgjerrighet, iherdige pågangsmot og utholdenhet i vannets tjeneste!

Du kan møte Bent og ta en prat om våtmarker, vann i by, tverrfaglig samarbeid, eller gyngestoltanker og vitenskapsfilosofi for den saks skyld, på Vannpriseminaret 11. september. Vel møtt!